

Un estiu a La Goulette

Una pel·lícula per aproximar-nos a la Revolta dels Gessamins

A **Tunísia**, el 17 de desembre de 2010, el jove Mohamed Bouazizi, venedor de fruita a la ciutat de Sidi Bouzid, es prenia foc, desesperat pel tracte rebut per la policia i el funcionariat que impediien el seu treball. El seu acte promou una onada de protestes contra el règim. El mateix president Ben Ali, per neutralitzar l'oposició, visita el jove a l'hospital de Sfax. Una setmana després de la visita, el 4 de gener, Mohamed mor. S'intensifica l'oposició contra el dictador Ben Ali, qui governava Tunísia des de feia més de 20 anys. És la revolució dels gessamins. Finalment el 14 de gener, Ben Ali abandona el país, 10 dies després de la mort del jove.

A **Egipte**, el 25 de gener comencen manifestacions contra el dictador d'Egipte Hosni Mubarak. Moren els primers manifestants i el govern estableix el primer "apagó" digital d'un país. El dia 28 moren uns 70 manifestants. L'1 de febrer més d'un milió de persones es manifesten en la plaça Tahrir (Alliberament). L'11 de febrer Mubarak dimiteix. L'endemà, l'exèrcit destitueix el govern nomenat per Mubarak i disol el parlament per procedir a una reforma constitucional democràtica.

A **Argèlia** es viuen manifestacions des del 6 de gener. Després de manifestacions de l'oposició, el 22 de febrer, el president deroga l'estat d'excepció, vigent durant els últims 19 anys. El 17 de març obri consultes per reformar la constitució.

Des del 27 de gener hi ha manifestacions a **Iemen**, on Alí Abdalà Salem està al poder 32 anys. Per frenar les mobilitzacions, promet abandonar el càrrec en 2012.

A **Oman**, el soldà Qabús, en el poder des de 1970, promet fer reformes i desplega l'exèrcit per aturar les protestes.

En febrer i març hi ha manifestacions a **Aràbia Saudí, Iran, Marroc, Síria...**

A **Líbia**, les manifestacions contra el coronel Muamar el Gadafi, dirigent del seu país des del 1969, s'intensifiquen en febrer de 2011. A la fi del mes, el país està dividit en una zona controlada per forces rebels i una altra pel règim. L'11 de març, la UE reconeix el Consell Nacional Libi de Transició. El 17 de març, el Consell de Seguretat de l'ONU aprova una zona d'exclusió aèria sobre Líbia, que s'imposa amb atacs aeris a partir del dia 19. El 27 de març, l'OTAN assumeix el comandament de les operacions. El 31 de març fuig del país el ministre d'Afers Exteriors.

(Aquest text s'ha tancat l'1 d'abril de 2011)

TUNÍSIA (تونس)

Tunísia ha estat al llarg de la història un territori dominat per diversos exèrcits, pobles i cultures: fenicis, cartaginesos, romans, bizantins, àrabs, catalano-aragonesos, almohades, castellans, otomans, francesos, alemanys... fins la independència de 1957. Des d'aleshores i fins a les revoltes de 2011, governaren Bourguiba i, a partir de 1987, Ben Ali. Paulatinament, el moviment socialista dels primers anys de govern Bourguiba es va tornar en domini despòtic cap a la fi del govern de Ben Ali.

LA GOULETTE (حلق الوادي)

Localitat al sud-est de la capital, Tunis, on es troba el seu port. El nom deriva de "gola". També al País Valencià tenim topònims amb la mateixa arrel.

Abans de la Segona Guerra mundial, la població de La Goulette es composava de tunecins musulmans, jueus, francesos, anglesos, italians i maltesos. A partir de 1964, quan Bourguiba ordena la incautació dels béns dels estrangers, només hi romanen tunecins, encara que de creences musulmana, jueves i cristianes. A partir de l'anomenada Guerra dels Sis Dies, que va enfrontar Israel i una coalició àrab, formada

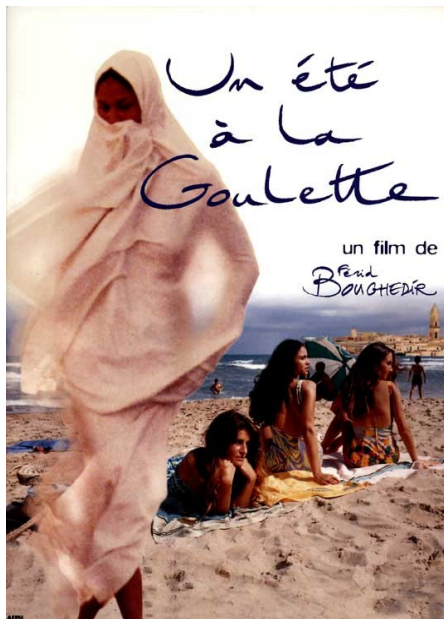
per Egipte, Jordània, Iraq i Síria, la convivència entre les comunitats es va fer més difícil.

La pel·lícula

Fitxa tècnica

Un estiu a La Goulette
(*Un été à La Goulette*, 1996)

Director: Férid Boughedir
Guió: Férid Boughedir i Nouri Bouzid
Intèrprets: Sonia Mankai (Meriem), Sarah Pariente (Gigi), Ava Cohen-Jonathan (Tina), Mustapha Adouani (Youssef), Guy Nataf (Jojo), Ivo Salerno (Giuseppe), Gamil Ratib (Hadj Beji).
Coproducció França-Tunis.

Sinopsi

Estiu de 1967. Trobem al poble mariner de La Goulette tres amics de religions diferents: Youssef, musulmà, Jojo, jueu i Giuseppe, cristià. Les seues filles, Meriem, Gigi i Tina, també són amigues. Les tres acorden perdre la virginitat el dia de la processó de la Mare de Déu d'agost, i cadascuna escollirà un xic de religió distinta, la qual cosa provocarà enfrontaments amb les seues famílies. La pel·lícula té un to de comèdia, darrere del qual es pot llegir una denúncia intel·ligent de la situació de repressió que patia Tunísia i de les conseqüències de la intolerància.

Sabies que...?

La tomba d'Anselm Turmeda, escriptor mallorquí, autor d'obres com *La disputa de l'ase*, *Les cobles de la divisió del Regne de Mallorca*, etc., es troba a Tunísia, perquè Turmeda, frare franciscà, es va convertir a l'islamisme, i adoptà el nom d'Abdàllah At-Tarjumàn. *La disputa de l'ase* fou inclòs a l'Index de llibres prohibits per l'església catòlica.

L'actriu Claudia Cardinale va néixer a La Goulette en 1938. En 1999, la UNESCO, organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura, nomenà Claudia Cardinale Ambaixadora de Bona Voluntat de l'organització. En la pel·lícula *Un estiu a La Goulette* apareix amb 58 anys interpretant-se a ella mateixa amb la meitat d'edat, 29 anys, una llicència comprensible.

Un estiu a La Goulette és una pel·lícula molt mediterrània, que s'inspira en autors com Federico Fellini. També Fellini va oferir una crònica dels problemes dels adolescents en un poblet a *Amarcord*. Claudia Cardinale va participar en una de les millors pel·lícules del director italià *Fellini 8 1/2*.

Hi ha filmografia valenciana molt pròxima a *Un estiu a La Goulette* o a les pel·lícules de Fellini. És el cas de la filmografia de Luis Garcia Berlanga, Carles Mira (*Con el culo al aire*, *Que nos quiten lo bailao*, *Daniya*, *jardín del harem*, etc.) o Toni Canet (*Amanece como puedas* "Benifotrem", convertida després en sèrie de la televisió valenciana).

